

Trilleri jota on mahdotonta
laskea käsistään.

— AFTONBLADET

A person is silhouetted against a bright, golden sunset sky. They are standing in a field of tall, thin grasses or reeds. The overall mood is mysterious and atmospheric.

KRISTINA
OHLSSON
LOTUS
BLUES

WSOY

Kristina Ohlsson

LOTUS BLUES

SUOMENTANEET ANTTI AUTIO JA PEKKA MARJAMÄKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos
Lotus blues

Copyright © Kristina Ohlsson 2014
Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos © Antti Autio ja Pekka Marjamäki ja WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41517-7
Painettu EU:ssa

OSA 1

”TULIN SISARENI TAKIA”

MARTIN BENNERIN (MB) PUHTAAKSIKIRJOITETTU HAASTATTELU
HAASTATTELIJA: FREDRIK OHLANDER (FO), freelance-
toimittaja

Tapaamispaikka: Grand Hötelin huone 714, Tukholma

MB: Minun on pakko sanoa yksi asia tästä tarinasta, jonka nyt kerron. Olen varma, että et usko siitä sanaakaan. Sillä ei kuitenkaan ole väliä. Tärkeintä on, että saan selittää mitä minulle on tapahtunut. Haluan aloittaa alusta, ja minun täytyy saada puhua loppuun.

FO: Selvä, kuuntelen kyllä. Siitähän minulle maksetaan. En ole sen paremmin poliisi kuin tuomariakaan. Pysyn vain hiljaa ja kuuntelen.

MB: Sitä tosiaan toivon. On tärkeää, että kuuntelet tarkoin, mutta tärkeämpää on, että kirjoitat kaiken ylös. Haluan, että kertomani asiat tallentuvat pysyvästi paperille. Muuten tästä keskustelusta ei ole hyötyä. Ymmärrätkö?

FO: Totta kai. Sen takia minä olen täällä. Haluan kuulla tapahtumista nimenomaan sinun versiosi.

MB: Et saa kuulla minun versiotani.

FO: Anteeksi kuinka?

MB: Sanoit, että haluat kuulla tapahtumista minun version, ikään kuin tarinasta olisi olemassa useampi eri versio. Minun ja jonkun muun. Se ei kuitenkaan pidä paikkaansa.

FO: Okei.

MB: Näen kyllä mitä ajattelet. Että olen joko tyhmä tai päästäni vialla. Voin vakuuttaa, etten ole kumpaakaan.

FO: Olisi ehkä hyvä aloittaa alusta eikä haaskata aikaa minun mielipiteitteni arvioimiseen. Väität siis, että olet joutunut jonkinlaisen salaliiton uhriksi. Että sinua syytetään rikoksesta, jota et ole tehnyt.

MB: Nyt kiirehdit liikaa.

FO: Niinkö?

MB: Sanoit, että meidän pitäisi aloittaa alusta. Hyp-
päsit kuitenkin heti asioiden edelle. Silloin kun
tämä tarina alkoi, syytettyjen penkillä en suin-
kaan istunut minä.

FO: Anteeksi, olet tiettenkin oikeassa. On paras, että
kerrot kaiken omin sanoin, jotta keskustelustamme
tulee sellainen kuin toivoit.

MB: Olen pahoillani, että joudun pitämään näin tarkasti
kiinni kaikista yksityiskohdista. Tämän tapaami-
sen pohjalta syntyvä teksti tulee joka tapauksessa
olemaan tärkein, jonka koskaan kirjoitat.

FO: Sitä en epäile.

(Hetken hiljaisuus)

MB: Sinun täytyy tietää vielä yksi asia, ennen kuin
aloitan.

FO: Mikä niin?

MB: Tässä tarinassa on kaikki hiton kliseet, mitä maa
päällään kantaa.

FO: Niinkö tosiaan?

MB: Ehdottomasti. Mukaan mahtuu todella kuluneita ta-
rinaelementtejä: ratkaisematta jääneitä murhia,
mahtava huumekeisari, seksiriippuvuudesta kärsivä
menestyksekkäs asianajaja. Ja tiettenkin herttainen
pikkulapsi. Siinä on toisin sanoen kaikki loista-
van elokuvakäsikirjoituksen ainekset. Erästä yk-
sityiskohtaa lukuun ottamatta.

FO: Eli?

MB: Kyse ei ole elokuvasta, vaan kylmästä todelli-
suudesta. Kaikki tapahtui aivan ihmisten nenän
edessä, eikä yksikään niistä idiooteista huomannut
mitään. Täytyy tosin muistaa, ettei mikään
ollut sitä, miltä ensi silmäyksellä näytti.

1

RANKKASATEET TULIVAT BOBBYN mukana. Sade ei tietenkään ole Tukholmassa mikään epätavallinen ilmiö, mutta olen varma siitä, että ennen kuin Bobby saapui elämäni, auringonpaistetta oli enemmän.

No, oli miten oli. Sää oli siis viheliäinen. Minulla ei tuolloin ollut juurikaan tekemistä, enkä sitä edes kaivannut. Oli kesä, ja olin aikeissa sulkea toimiston loman ajaksi. Minun ja Lucyn oli tarkoitus matkustaa Nizzaan uimaan ja ottamaan aurinkoa. Istuimme rannalla juomassa cocktaileja ja sivelisimme aurinkorasvaa toistemme selkään. Belle jäisi siksi aikaa isovanhempiensa luokse hoitoon. En todellakaan toivonut, että ovikello kilahtaisi soimaan. Niin kuitenkin tapahtui. Assistenttimme Helmer päästi tulijan sisälle toimistoon ja ohjasi tämän huoneeni ovelle. Mies jäi seisomaan kynnykselle.

Tunnistan ongelmatapaukset jo kaukaa ja aavistin pahaa välittömästi miehen nähdessäni. Syynä ei ollut se, millä tavoin odottamaton vieraani oli pukeutunut, eikä sekään, että hän löyhkäsi kuin vanha sikaritehdas. Ehei – syynä oli hänen katseensa, joka kertoi minulle kaiken tähdellisen. Hänen silmänsä olivat kuin kaksi pistoolinkuulaa. Pikimustat.

– Mitä asiaa? kysyin vaivautumatta laskemaan jalkojani alas työpöydältä. – Olen aikeissa sulkea tältä päivältä.

– Sitä ennen keskustele minun kanssani, mies sanoi ja harppoi peremmälle.

Kohotin kulmakarvojeni.

– Mielestäni en pyytänyt sinua astumaan sisään.

– Kummallista, mies totesi. – Minä kuulin sen ihan selvästi.

Laskin jalkani pöydältä ja suoristin selkäni.

Mies ojensi kättään työpöydän yli.

– Bobby T, hän sanoi.

Purskahdin nauruun. Hörähtelyni kuulosti kaikkea muuta kuin ystävälliseltä.

– Vai Bobby T? totesin ja puristin miehen kättä. – Erikoinen nimi.

Hiton naurettava pikemminkin, ajattelin hiljaa mielessäni. Millainen idiootti kutsui itseään Bobby T:ksi? Nimi oli kuin suoraan jostakin kehnosta amerikkalaisesta gangsterielokuvasta.

– Meidän luokalla oli aikoinaan toinenkin Bobby, mies selitti.

– Meitä kutsuttiin Bobby L:ksi ja Bobby T:ksi.

– Jaha. Kaksi Bobbya siis. Onpa epätavallista.

Eikä ainoastaan epätavallista, vaan ainutkertaista. Minun oli pakko hillitä itseäni, etten olisi remahtanut jälleen nauruun.

Bobby T seisoivat vaitonaisena paikoillaan. Silmäilin häntä kii-reestä kantapäähän.

– Niin se nyt kuitenkin oli, hän sanoi. – Sinun ei ole pakko kut-sua minua Bobby T:ksi, jos et halua. Pelkkä Bobby käy hyvin.

Ajatukseni kääntyivät taas b-luokan amerikkalaiselokuvaan. Niissä Bobby olisi ollut isokokoinen musta mies, jonka äiti piti tukkaansa papiljoteilla ja isä ryösti työkseen pankkeja. Nelitoista-päisen lapsikatraan vanhimpana Bobby T olisi iskenyt mimmejä kertomalla nyyhkytarinoita kotioloistaan ja siitä, kuinka joutui pitämään huolta sisarustensa koulunkäynnistä sillä välin kun äiti kiskoi kaksin käsin viinaa. Kumma miten hameväki aina retkahti sellaisiin tapauksiin. Ilmeisesti säälintunne sai naiselliset hormonit hyrräämään.

Tarkastelin työhuoneeseeni astellutta tyyppiä tarkemmin. Bobby oli vaalea. Laiha ja resuisen näköinen. Hiukset olivat rasvasta kiehkuroilla ja iho kiilteli hiestä. Ihmettelin, mitä kaveri tahtoi.

– Toivottavasti pääsemme pian asiaan, tokaisin ynseästi, sillä aloin jo kyllästyä kutsumattomaan vieraaseeni. – En valehdellut, kun sanoin, että olen aikeissa panna pillit pussiin tältä päivältä. Minulla on illalla treffit tyrmäävän kaunottaren kanssa, ja minun pitää vielä käydä suihkussa ja vaihtaa vaatteet. Ymmärrät kai?

Oli selvää, ettei Bobby ollut lainkaan kärryillä. Minulla ja Lucylla on tapana huviksemme arvuutella, milloin ihmiset ovat viimeksi

päässeet peuhaamaan lakanoiden välissä. Ulkonäöstä päätellen Bobbylla oli takanaan monen vuoden kuiva kausi. Itse asiassa kaveri näytti niin nuutuneelta, että ehdin jo miettiä, mahtoiko hän edes harrastaa itsettydytystä. Lucy aistii sellaiset asiat paljon herkemmin kuin minä. Himorunkkarin tunnistaa kuulemma parhaiten katsomalla tämän kämmeniä.

– En tullut pyytämään apua itselleni, Bobby sanoi.

– Etpä tietenkään, minä hymähdin. – Kenelle sitten? Isällesikö?

Vai äidillesi?

Vai kenties kaverillesi, jonka ei ollut tarkoitus kolkata viime viikolla ryöstämäänsä mummoa?

Viimeistä ajatusta en kuitenkaan sanonut ääneen.

Olen oppinut pitämään suuni kiinni kun tarve vaatii.

– Tulin sisareni takia, Bobby sanoi.

Hän vaihtoi asentoaan, ja hänen katseensa muuttui hieman pehmeämmäksi. Ristin käteni, nojauduin lähemmäs ja otin kasvoilleni mahdollisimman kärsivällisen ilmeen.

– Hyvä on, Bobby T. Saat kymmenen minuuttia aikaa selittää asiasi.

Halusin varmistaa, ettei hän ryhtyisi jaarittelemaan turhia.

Bobby nyökkäsi monta kertaa. Sitten hän istuutui muitta mutkitta työpöytäni edessä olevalle tuolille.

– Kerrottavaa tässä piisaakin, hän sanoi, ikään kuin olisin ilmaissut suurtakin kiinnostusta hänen tarinaansa kohtaan. – Haluan, että autat häntä. Sisartani siis. Sinun pitää vapauttaa hänet syytteistä.

Sitähän meiltä rikosjuristeilta aina vaaditaan. Ihmiset hankkiutuvat mitä arveluttavimpiin tilanteisiin ja haluavat sitten, että joku järjestää heidät pois pinteestä. Sillä tavoin oikeusjärjestelmä ei kuitenkaan toimi. Asianajajana tehtäväni ei ole antaa ihmisille vapautusta synneistään, vaan varmistaa, että tuomion langettava taho toimii mahdollisimman oikeudenmukaisesti. Niin useimpien myös tapahtuu.

– Hän on siis joutunut syytteeseen rikoksesta, minä totesin.

– Rikoksista. Monikossa.

– Selvä, häntä syytetään useista rikoksista. Eikö hänellä vielä ole asianajajaa?

- Hänellä oli, mutta se kaveri ei hoitanut hommaansa kunnolla. Hieraisin leukaani.
- Haluaako hän itselleen uuden juristin?
Bobby pudisti päätään.
- Ei, vaan minä.
- Nyt en ymmärrä. Etsitkö sittenkin asianajajaa itsellesi? Vai oletko sitä mieltä, että sisaresi olisi syytä saada uusi lakimies?
- Tarkoitin jälkimmäistä.
- Mahtaakohan sisaresi olla samaa mieltä? minä kysyin. – Muiden ihmisten asioihin ei kannata puuttua liian hanakasti. Useimmat pystyvät tekemään itse omat päätöksensä.
- Bobby nielaisi, ja hänen katseensa muuttui yhtä tiukaksi kuin hetkeä aiemmin.
- Sisareni ei kuulu siihen joukkoon. Hän ei koskaan kyennyt huolehtimaan itsestään. Minä olen aina hoitanut hänen asioitaan.
- Bobby oli siis veljenä suojelevaista sorttia. Sepä somaa. Maailmassa onkin liian vähän hänen kaltaisiaan. Tai sitten ei.
- Kuulehan, Bobby. Jollei sisaresi ole alaikäinen tai holhouksenalainen, sinulla ei ole mitään oikeutta puuttua hänen puolustukseensa liittyviin asioihin. On parempi, että annat hänen päättää niistä itse. Muuten teet hänelle karhunpalveluksen.
- Bobby kumartui lähemmäs ja laski kyynärpänsä työpöydälleni. Hänen hengityksensä löyhkäsi niin pahasti, että minun oli pakko nojautua taaksepäin tuolissani.
- Et kuunnellut mitä sanoin, hän totesi. – Sanoin, ettei sisareni koskaan kyennyt huolehtimaan itsestään. Menneessä aikamuodossa. En ollut varma, mitä tuleman piti, joten pysyin vaiti.
- Sisareni on kuollut, hän jatkoi. – Hän kuoli puoli vuotta sitten.
- Minä en yleensä hätkähdä vähästä, mutta on pakko myöntää, että Bobbyn sanat löivät minut ällikällä. Varsinkin kun kaveri ei edes tuntunut olevan humalassa tai pilvessä.
- Sisaresi on siis kuollut, sanoin hitaasti.
- Bobby T nyökkäsi ja näytti silminnähden tyytyväiseltä, kun olin viimeinkin käsittänyt.
- Siinä tapauksessa saat luvan selittää, miksi olet täällä. Vainajat eivät ymmärtääkseni tarvitse asianajajien palveluita.

– Sisareni tarvitsee, Bobby sanoi ääni väristen. – Hänen elämänsä tuhoutui perättömien syytteiden takia, ja minä tarvitsen sinun apuasi, jotta voin puhdistaa hänen maineensa.

Nyt oli minun vuoroni pudistaa päätä.

Valitsin seuraavat sanani erittäin huolellisesti.

– Sinun täytyy kääntyä viranomaisten puoleen. Minä olen asianajaja enkä hoida varsinaisia rikostutkimuksia. Voin kyllä –

Bobby pamautti nyrkkinsä pöytään niin vihaisesti, että säpsähdin tahtomattankin.

– Paskat minä siitä, mitä sinä tavallisesti teet, hän sanoi.
– Kuuntele nyt kerrankin. Tiedän, että haluat auttaa sisartani. Sen takia minä tänne tulinkin. Kuulin omin korvin, kun sanoit niin. Radiossa.

Hämmästyin suuresti.

– Olenko muka sanonut radiossa, että haluan auttaa sisartasi?

– Tismalleen. Väitit, että hänen tapauksensa olisi jokaisen puolustusasianajajan unelma.

Minulle alkoi pikkuhiljaa valjeta, mitä Bobby tarkoitti. Ja kuka hänen sisarensa oli.

– Sinä olet Texasin Saran veli.

– Hänen nimensä oli Sara Tell!

Bobbyn äänestä huokuva raivo sai minut kavahtamaan taemas. Hän muutti nopeasti äänensävyään.

– Sanoit, että haluat auttaa sisartani, hän jatkoi. – Sanoit sen radiossa, joten olit varmasti tosissasi.

Voihan helvetti.

– Haastattelussa puitiin päivänpolttavia rikostapauksia, minä totesin ja yritin pitää ääneni ystävällisenä. – Taisin ilmaista itseäni kömpelösti. Minun olisi pitänyt harkita sanojani tarkemmin. Sisaresi tapaus oli erittäin poikkeuksellinen. Sen takia sanoin, että se olisi jokaisen asianajajan unelma.

Minun oli vaikea uskoa tätä todeksi.

Edessäni istuvan miehen sisar oli myöntänyt syyllisyytensä peräti viiteen murhaan, päässyt valvotun sairaalavierailun aikana pakenemaan vartijoiltaan ja tappanut itsensä vain päivää ennen kuin oikeudenkäynnin oli ollut määrä alkaa.

– Tiedän kyllä mitä sanoit, Bobby totesi. – Olen kuunnellut haastattelun moneen kertaan. Se löytyy internetistä. Olen myös tutkinut taustojasi. Sinä olet taitava.

Imartelu on tehokas taivuttelukeino.

Bobby oli kehaissut minua taitavaksi.

Ja siinä hän oli tietenkin oikeassa.

En kuitenkaan ole niin taitava, että pystyisin herättämään ihmisiä kuolleista.

– Pelkäänpä, että sinun täytyy vain hyväksyä tosiasiat. Sisartasi syytettiin todella vakavista rikoksista, ja hän tunnusti ne. Hän sanoi kuulustelujen aikana murhanneensa viisi ihmistä ja vakuutti samaa vielä syyttäjällekkin. Ensin hän tappoi kaksi ihmistä työskennellessään au pairina Texasissa. Sitten hän murhasi vielä kolme muuta täällä Tukholmassa. Kaikki todisteet tukivat hänen syyllisyyttään, eikä tilanne ole muuttunut siitä miksikään. Sinä et pysty tekemään hänen hyväkseen enää mitään.

Bobby tuijotti minua pitkään vaitonaisena.

– Sisareni valehteli, hän sanoi lopulta. – Murhaaja oli joku muu. Minä voin todistaa sen.

Heilautin käteni turhautuneena ilmaan. Sitten tajusin, mitä minun olisi pitänyt sanoa heti kättelyssä.

– Jos sinulla tosiaan on todisteita, jotka osoittavat, että sisaresi oli syytön, sinun on otettava yhteys poliisiin. Nyt heti. Mikäli murhaaja on edelleen vapaalla jalalla, hänet on saatava kiinni.

Aina kun suutun tai hermostun, sieraimeni laajenevat samaan tapaan kuin hevosilla. Se oli yksi ensimmäisistä asioista, jonka Lucy pani merkille, kun me tapasimme. Jos hän olisi nähnyt minut nyt, hän olisi nauranut itsensä tärviölle.

– Ymmärrätkö, mitä tarkoitan, Bobby? Sinun on mentävä poliisin puheille.

Aamusta asti jatkunut rankkasade rummutti selkäni takana olevaa ikkunaa sellaisella vimmalla, että pelkäsin lasin pirstoutuvan rikki.

Bobby näytti niin ikään kiihtyneeltä.

– Olen käynyt siellä jo monta kertaa. Poliisit eivät halunneet tutkia asiaa silloin kun Sara oli vielä elossa, eivätkä he kuunnelleet minua myöhemminkään.

– Sinun täytyy vain yrittää uudelleen.
– Ei poliiseja kiinnosta mikään, mitä minä sanon.
– Siltä ehkä vaikuttaa, mutta kyllä he kuuntelevat. Jos jatkotutkimuksia ei käynnistetä, syynä on se, ettei niihin ole poliisin mielestä aihetta. Se sinun pitää vain hyväksyä.

Bobby ponnahti pystyyn niin äkillisesti, että tuoli kellahti kumoon. Hänen kasvonsa olivat lehahtaneet tulipunaisiksi.

– En aio hyväksyä sitä, mitä Saralle tehtiin. En ikinä!

Nousin itsekin seisomaan.

– Sitten en suoraan sanottuna tiedä, mitä sinun pitäisi tehdä, sanoin Bobbylle. – Minä en kuitenkaan voi auttaa sinua.

Ehdin jo luulla, että Bobby pamauttaisi minua kuonoon, mutta sitten hän tuntui saavan pahimman raivonsa hillittyä. Hän avasi takkinsa vetoketjun ja otti povitaskustaan kaksin kerroin taitellun paperilapun.

– Tässä, hän sanoi ja ojensi lapun minulle.

Emmin hetken ennen kuin otin paperin käteeni ja taitoin sen auki.

– Mikä tämä on? kysyin luettuani lappuun kirjoitetun tekstin.

– Todiste siitä, että Sara on syytön.

Lukaisin tekstin toistamiseen.

Kyseessä näytti olevan jonkinlainen matkalippu. Teksti oli kirjoitettu englanniksi.

Houston to San Antonio

5:30 pm

Friday 8 October 2007

Minun piti pinnistellä, jotta en olisi menettänyt malttiani. Minulla ei ollut aikaa tällaisiin joutavuuksiin.

– Tälläkö aiot todistaa, että sisaresi on syytön? Tämähän on pelkkä lokakuun kahdeksannelle vuonna 2007 päivätty bussilippu Houstonista San Antonioon.

– Ei se mikään bussilippu ole, vaan junalippu, Bobby kivahti, aivan kuin ero olisi merkittäväkin. – Et näköjään tunne sisareni tapausta kovin hyvin. Ensimmäinen murha, josta Saraa syytet-

tiin, tehtiin lokakuun kahdeksantena 2007. Uhri kuoli kahdeksalta illalla, ja murha tapahtui Galvestonin kaupungissa Texasissa. Sisareni ei voi olla syyllinen tuohon murhaan, sillä tekohetkellä hän oli junassa matkalla kohti San Antoniota. Tuo on hänen matkalippunsa.

En tiennyt, mitä minun olisi pitänyt sanoa. Pelkkä matkalippu ei todistanut mitään. Sara Tell oli yhtä hyvin saattanut jättää lipun käyttämättä. Jos se edes oli hänen lippunsa.

– Mistä olet saanut tämän? kysyin ja heilutin paperia kädessäni.

– Saran kaverilta Jennyltä. Hän työskenteli au pairina samassa kaupungissa kuin Sara. Jenny näytti lippua Texasin poliisin tutkijoille, mutta he eivät halunneet ottaa sitä vastaan. Lopulta hän toimitti lipun minulle, ja minä vein sen sisareni surkealle asianajajalle.

Mitä olisin enää voinut sanoa?

Piti paikkansa, etten ollut tietoinen kaikista Sara Tellin jutun yksityiskohdista, mutta tunsin tapauksen pääpiirteissään. Syyttäjällä oli ollut runsain mitoin raskauttavia todisteita Saraa vastaan. Bobbyn hallussa oleva matkalippu ei muuttanut asiaa miksiäkään.

Toimistolleni tulevat ihmiset kaipasivat ennen muuta yhtä asiaa. Toivoa. Bobbykaan ei suostuisi poistumaan, ennen kuin olisin tarjonnut hänelle jonkinlaisen toivonkipinän.

Niinpä turvauduin taktiikkaan, jota käytin aina kun muita vaihtoehtoja ei ollut.

Aloin valehdella.

– Hyvä on, minä sanoin. – Tehdään seuraavasti. Jätä lippu tänne ja anna minulle puhelinnumerosi, niin lupaan, että perehdyn asiaan tarkemmin. Soitan sinulle myöhemmin tällä viikolla, sanotaan vaikka sunnuntaina, ja kerron sitten haluanko ottaa Saran tapauksen hoitaakseni. Jos päätökseni on kielteinen, sinun on vain tyydyttävä siihen. Sopiiko?

Ojensin käteni.

Bobby empi pitkään mutta ojensi sitten omansa.

Hänen kämmensä tuntui viileältä ja kuivalta.

– Sovitaan niin.

Hän kirjoitti puhelinnumerosensa paperilapulle ja poistui vihdoin toimistostani. Minä istuuduin takaisin tuoliini ja jäin tuijottamaan

kädessäni olevaa junalippua. Oli täysin mahdotonta, että Texasin Sara olisi ollut syytön. Ja vaikka olisikin, asialle ei mahtanut mitään, sillä hän oli jo kuollut ja kuopattu.

Avasin työpöytäni ylimmän laatikon ja sujautin lipun sinne.

Tapaisin Lucyn tunnin päästä, eikä petipuuhiesta olisi toivoakaan ellen kävisi ensin suihkussa. Minulla alkoi siis olla kiire.

Samassa kuulin kuinka toimiston etuovi avattiin, ja pian Bobby seisoi jälleen huoneeni kynnyksellä.

– Vielä kaksi asiaa, hän sanoi. – Saralla tosiaan oli asianajaja, mutta se tyyppi ei hoitanut työtään kunnolla. Huomaat kyllä, mitä tarkoitan, kun alat tutkia tapausta lähemmin. Hän löi velvollisuutensa törkeästi laimin.

– Minkä takia sinä niin ajattelet?

– Hän tiesi erinäisiä tärkeitä yksityiskohtia muttei paljastanut niitä kenellekään. Hän oli esimerkiksi tietoinen junalipusta, jonka juuri annoin sinulle. Eikä siinä ollut suinkaan kaikki.

En voi sietää ihmisiä, jotka ilmaisevat itseään arvoituksellisesti. Vihaan muutenkin kaikenlaisia pelejä ja leikkejä. Belle on ainoa henkilö, jonka kanssa suostun leikkimään. Hän on neljän vanha ja uskoo vielä joulupukkiin.

– Mitä muuta hän sitten tiesi?

– Juttele hänen kanssaan, niin asia valkenee kyllä. Enempää en sano.

Bobbyn salamyhkäisyys ärsytti minua, mutta en jaksanut kysellä tarkemmin.

– Sanoit, että sinulla oli kaksi asiaa. Mikä se toinen on?

Bobby nielaisi.

– Sisarenpoikani Mio katosi samana päivänä, kun Sara tappoi itsensä. Haluan, että etsit hänet käsiisi.

Sara Tell oli ollut pienen pojan yksinhuoltaja. Poliisi epäili, että hän oli tappanut lapsensa ja piilottanut ruumiin jonnekin. Sikäli kuin tiesin, pojan etsinnät eivät olleet tuottaneet minkäänlaista tulosta.

– Sitä en voi tehdä, sanoin painokkaasti. – Yritykseni on asianajotoimisto, ei mikään kadonneita ihmisiä jäljittävä hyväntekeväisyysjärjestö. Lupasin jo perehtyä sisaresi tapaukseen, mutta hänen poikansa kohtaloa en valitettavasti voi ruveta selvittämään.

– Saat huomata, että ne liittyvät toisiinsa, Bobby sanoi. – Molemmat ovat osa suurempaa kokonaisuutta.

Niin sanottuaan hän kääntyi ympäri ja asteli ulos huoneesta. Tällä kertaa hän ei palannut.

2

– TIEDOKSI VAIN, että tänä iltana minua ei huvita harrastaa seksiä.

Naisten ajatuksenjuoksua on välillä vaikea käsittää. Olimme tuskin ehtineet asettua baaritiskin ääreen ja tilata ensimmäiset drinkit, kun Lucy jo katsoi parhaaksi pilata koko loppuillan.

– Ei minulla seksi ollut mielessä kun tulin tänne.

– Älä viitsi.

– Miten niin? Se on totuus.

Baarimikko laski lasit eteemme tiskille. Otin siemauksen juomastani, ja suuhuni levisi tuttu kitkerä maku. Gintoniciin saattoi aina luottaa.

Lucy ei tietenkään niellyt kömpelöä valhettani. Hän tuntee minut ja tietää, mitä miesten mielessä liikkuu. Me ajattelemme aina seksiä. Miehillä seksinhimo on synnynnäinen ominaisuus, eikä sille mahda mitään.

– Jos et ajatellut seksiä, niin mitä sitten?

– Texasin Saraa.

Lucy purskahti nauruun ja oli vähällä läikyttää drinkkiään. Hän tilaa aina ensin cosmopolitanin ja jatkaa sitten viinillä.

– Helvetin hyvä vitsi.

Lucyn hymy muuttui lämpimämmäksi, ja hän näytti huomattavasti rennommalta. Kenties yhteinen iltamme päättyisi sittenkin lakanoiden välissä. Siinä tapauksessa minun täytyisi muistaa kiittää Bobbya, kun seuraavan kerran keskustelisimme.

Pelkkä ajatus Bobbyn tapaamisesta sai minut synkistymään. Otin pitkän kulauksen gintonicistani ja tunsin Lucyn käden olallani.

– Onko tapahtunut jotakin?

– Toimistolle tuli vielä joku sen jälkeen kun olit lähtenyt, minä sanoin.

Kerroin tarkemmin Bobbyn vierailusta. Lucy kuunteli minua silmät suurina.

– Tuohan on ihan hullua, hän sanoi, kun olin puhunut loppuun.
– Texasin Saralla on siis veli, joka on sitä mieltä, että Sara on syytön.

– Niinhän se useimmiten menee. Omaisten on vaikea uskoa, että heille tärkeä ihminen on voinut syyllistyä rikokseen. Silti...

Lucy katsoi minua.

– Niin?

– Siinä kaverissa oli hitto vieköön jotain epäilyttävää. Enkä tarkoita sitä, että hän väitti olevansa Texasin Saran veli. Hän oli todella itsepäinen ja liian varma asiastaan.

– Siitäkö, että Sara oli viaton?

– Ei ainoastaan siitä. Hän oli myös täysin vakuuttunut, että minä haluaisin ottaa tapauksen hoidettavakseni.

Lucy rypisti otsaansa.

– Eikö Texasin Sara ole kuollut?

– On. Hän kuoli monta kuukautta sitten.

Tapauksesta oli kirjoitettu palstametreittäin lehtijuttuja, joissa tehtiin seikkaperäisesti selkoa Saran karusta lapsuudesta. Sara oli varttunut Tukholmassa Bandhagenin kaupunginosassa, jossa hänen alkoholisoitunut isänsä oli myynyt tytärtään omille ryyppykavereilleen. Saran opettajat olivat antaneet haastatteluja ja kertooneet, miten kamalaa tytön elämä oli ollut. He olivat itkeneet avoimesti ja sanoneet katuvansa sitä, etteivät olleet ottaneet yhteyttä sosiaaliviranomaisiin.

– En muista jutun taustoja kovin hyvin, Lucy sanoi. – Miten Sara päätyikään Texasiin?

– Hän työskenteli siellä au pairina.

– Kuka kumma haluaisi palkata Saran tapaisen tyyppin au pairiksi?

– Tuskin se aivan tavatonta on. Kuka tahansa voi näyttää paperilla vaikka miten hyvältä. Kiinnostavaa on pikemminkin se, että au pairiksi otetaan nuoria tyttöjä, jotka ovat vasta muuttaneet pois

kotoa. Eihän sen ikäisiä yleensä pidetä riittävän kypsinä hankki-
maan omia lapsia, mutta silti heidän annetaan hoitaa toisten
ihmisten kakaroita.

Lucy siemaisi juomaansa.

– Saralle oli taatusti melkoinen helpotus, kun hän pääsi mahdol-
lisimman kauas sekopäisestä isästään.

– Se on varma, minä sanoin, sillä olin itse ajatellut aivan samaa.

– Ikävä vain, ettei hän keksinyt sen jälkeen mitään rakentavampaa
tekemistä kuin ryhtyä moninkertaiseksi murhaajaksi.

Lucy virnisti.

– Sinä osaat sitten olla pisteliäs, Martin.

– Niin sinäkin, kultaseni. Sen takia me tulemmekin niin hyvin
juttuun keskenämme.

Kiedoin käteni Lucyn ympärille, eikä hän siirtänyt sitä pois.

Joskus aikoinaan minä ja Lucy seurustelimme vakituisesti.
En usko, että olen koskaan ollut yhtä ylpeä itsestäni kuin silloin.
Minä, Martin Benner, olin onnistunut valloittamaan kaupungin
kuumimman juristimimmin. Itse asiassa Lucia ”Lucy” Milleriä tyr-
määvämpää tapausta tuskin löytyi koko maasta.

Suhteemme ei kestänyt kovin kauan, ja syypää jutun päättymi-
seen olin tietenkin minä. Jouduin tavalliseen tapaani paniikin val-
taan ja aloin naiskennellä ympäriinsä. Joskus minusta tuntuu, etten
voi asialle mitään. Kaikilla ihmisillä on omat pikku paheensa. Toi-
set röyhtäilevät aterian päätteeksi, toiset taas eivät kykene pysytte-
lemään uskollisina.

– Missä Belle on tämän illan? Lucy kysyi.

– Kotona lapsenvahdin kanssa.

– Juurihan pääsit moittimasta ihmisiä, jotka jättävät lastensa
kasvatuksen toisten vastuulle.

– Tarkoitin niitä, jotka palkkaavat aivan liian nuoria lapsenvah-
teja. Signe on 55-vuotias, eli iältään juuri sopiva.

– Roskapuhetta. Palkkasit Signen pelkästään siksi, että mieleesi
ei edes juolahtaisi vokatella häntä seksipuuhiiin.

Kulautin drinkkini loppuun ja teeskentelin, etten ollut kuullut
mitä Lucy sanoi.

– Toinen vielä, kiitos, huikkasin baarimikolle.

– Oletko edelleen sitä mieltä, ettet halua ottaa Belleä mukaan Nizzaan? Lucy kysyi.

– Ehdottomasti. Hän voi olla sen aikaa isovanhempiensa luona. Se on loistava järjestely.

Useimmat ihmiset, jotka tapaavat minut, eivät usko, että minulla olisi lapsia. Eikä minulla olekaan. Ei ainakaan biologisia, eikä missään nimessä sellaisia, joita olisin suunnitellut hankkivani. Belle on, tai oli, minun sisareni tytär. Siskoni ja hänen miehensä kuolivat lento-onnettomuudessa vähän yli kolme vuotta sitten. Belle oli tuolloin yhdeksän kuukauden ikäinen, eikä kukaan ajatellut, että tyttö tulisi asumaan minun luokseni. Vähiten minä itse. Kaikki pitivät selvänä, että lankoni sisar ja tämän mies ottaisivat Bellen huostaansa. Lankoni sisar oli kuitenkin sitä mieltä, ettei se käynyt mitenkään päinsä. Heillä oli jo kaksi lasta, eikä olisi ollut reilua näitä kohtaan, jos perheeseen olisi otettu vielä kolmas. Hänen miehensä oli samaa mieltä ja sanoi, ettei heillä ollut sen paremmin aikaa kuin varaakaan ryhtyä huolehtimaan pienestä tyttövauvasta. Orvoksi jäänyt sukulaislapsi ei kerta kaikkiaan sopinut heidän hienoon idylliinsä. Perheen koti oli liian pieni ja autokin turhan ahdas.

Minusta Lucy ilmaisi asian parhaiten, kun hän sanoi, että todellisuudessa ainoa ahdas paikka oli heidän sydämessään.

Niinpä Belle oli ollut tarkoitus sijoittaa sijaisperheeseen jonnekin hemmetin Skövdeen.

Muistan, kuinka kiivaasti sydämeni alkoi hakata, kun sain kuulla asiasta. En tiedä, miten hankkiuduin sosiaalivirkailijan puheille, mutta sieltä minä itseni kuitenkin löysin.

– Järjestelystä on jo sovittu, virkailija sanoi. – Bellen täti ei halua huolehtia hänestä. Kuten et sinäkään. Sinun äitisi – eli Bellen isoäiti – taas on liian vanha, ja sama pätee hänen isänsä puoleisiin isovanhempiin. Belle on siis annettava sijaisperheen hoidettavaksi.

Virkailija hymyili kannustavasti.

– Valitsemillamme kasvatusvanhemmilla on runsaasti kokemusta sijaislasten hoitamisesta. Heillä on hieno maatila, jossa on paljon eläimiä. Ympäristö on Bellen eheytyksen kannalta erinomainen.

Näin sieluni silmin, millaiseksi Bellen tulevaisuus muodostuisi. Hän asuisi maaseudulla jyväjemmariperheen luona ja oppisi lypsämään lehmiä omin käsin. Päätin siinä samassa, ettei niin saisi käydä.

– Olen tullut toisiin ajatuksiin, ilmoitin virkailijalle. – Haluan, että Belle tulee asumaan minun luokseni.

Sinä iltana itkin ensimmäistä kertaa todella moneen vuoteen. En ollut itkenyt edes sisareni hautajaisissa. Kun olin lopettanut vetistelyn, marssin silloiseen työhuoneeseeni ja tyhjensin sen kaikesta tavarasta. Maalasin seinät keltaisiksi ja palkkasin rakennusmiehen hiomaan lattian tasaiseksi. Neljä päivää myöhemmin Belle muutti luokseni. Sitä ennen en ollut vaihtanut eläessäni ainuttakaan vaippaa enkä keittänyt kertaakaan velliä pikkulapselle. Itse asiassa en ollut koskaan edes pidellyt sylissäni niin pientä ihmistä.

Näen vielä nykyäänkin painajaisunia noista alkuaajoista. Belle itki jatkuvasti, enkä usko, että olisin selvinnyt ensimmäisestä yhteisestä vuodestamme ilman äitini ja Lucyn apua. Jälkeenpäin ajateltuna olen kuitenkin tyytyväinen ratkaisuuni. Välillä tuntuu itse asiassa hyvältä toimia epätavallista.

Lucy tilasi baarimikolta lasillisen viiniä.

– Mukava päästä vähäksi aikaa ulkomaille, hän sanoi.

– Niin on.

Vedin Lucyä lähemmäs ja tunsin nenässäni hänen hiustensa tuoksun. Minua ei haitannut, vaikkei hän halunnutkaan tänä iltana seksiä kanssani, kunhan hän vain ei menisi sänkyyn kenenkään muun kanssa.

– Mitä ajattelit tehdä? hän kysyi.

– Minkä asian suhteen?

– Texasin Saran ja hänen veljensä.

– Mitäkö ajattelin tehdä? En yhtään mitään. Juttuhan on selvä kuin pläkki – Sara on tunnustanut syyllisyytensä ja kuollut. Ei sitä kannata sen enempää miettiä.

– Entä se matkalippu?

– Mitä siitä? Se on pelkkä junalippu, joka ei todista mitään. Eikä minun tehtäväni edes ole tutkia sellaisia yksityiskohtia. Ne ovat poliisin heiniä.

Onko Texasin Sara sittenkin syytön?

Asianajaja Martin Bennerin luo saapuu oudosti käyttäytyvä mies. Hän vaatii Benneriä vapauttamaan siskonsa Saran viidestä murhasyytteestä. Lisäksi Saran jäljettämiin kadonnut poika, Mio, on löydettävä. Ongelma vain on se, että Sara on tunnustanut ja riistänyt oman henkensä. Kalliisiin viineihin ja suuriin haasteisiin mieltynyt Benner ottaa tapauksen tutkittavakseen. Kun hän tajuaa saaneensa pääroolin hengenvaarallisessa näytelmässä, on jo liian myöhäistä perääntyä. Ainut vaihtoehto on yrittää selvittää hengissä loppunäytökseen saakka.

Lotus blues on kaksiosaisen jännitystarinan ensimmäinen osa. Toinen osa, *Mion blues*, ilmestyy lokakuussa 2016.

»Kristina Ohlsson onnistuu melkein pä ylittämään itsensä. *Lotus Blues* on täydellä teholla etenevä, taitavasti rakennettu trilleri, täynnä ovelia juonenkäänteitä ja henkilöihahmoja joista haluaa tietää aina vain lisää.» –AFTONBLADET

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 415177

84.2

ISBN 978-951-0-41517-7